

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-2263/2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Jasni Golubić, u pravnoj stvari tužitelja DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Tomić, odvjetnik u Zagrebu, Ulica Franje Župana 18, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kojeg zastupa punomoćnica Petra Vatauvuk, odvjetnica u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 274, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 15. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 5. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba sadržana u članku 12.4. Ugovora o kreditu broj 9012223138, sklopljenog 15. siječnja 2007. između tuženika kao kreditora i Ivančice Sokolović kao korisnice kredita, koja glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita.“

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužitelju DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o. Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, iznos od 232,26 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 15. veljače 2007. do isplate, i to za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi određenoj Uredbom o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem

referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 353,43 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 5. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u preostalom iznosu od 1.498,12 EUR sa zakonskim zateznim kamatama kao neosnovan.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu dana 5. listopada 2025. navodi da su Ivančica Sokolović iz Pule, Vitezićeva ulica 8, OIB: 88934009372, kao korisnica kredita, i tuženik, kao kreditor, 15. siječnja 2007. sklopili Ugovor o kreditu broj 9012223138.

2. Prema članku 12.4. Ugovora o kreditu, korisnica kredita obvezala se prije korištenja ili istodobno s korištenjem kredita platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% od iznosa kredita. Tužitelj tvrdi da je na temelju navedene odredbe korisnici kredita do 15. veljače 2007. naplaćena naknada u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 232,26 EUR.

3. Tužitelj smatra da je navedena ugovorna odredba nepoštena i ništetna jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, ugovor je unaprijed sastavio tuženik, a korisnica kredita nije mogla utjecati na sadržaj sporne odredbe. Navodi da joj prije sklapanja ugovora nije objašnjeno što naknada obuhvaća, koje troškove banke pokriva, koja joj je svrha ni u kakvom je odnosu njezina visina prema uslugama koje banka pruža.

4. Tužitelj aktivnu legitimaciju temelji na Ugovoru o ustupu/prijenosu tražbine kojim je Ivančica Sokolović kao ustupiteljica prenijela na tužitelja kao primatelja tražbinu prema tuženiku koja proizlazi iz predmetnog Ugovora o kreditu, uključujući tražbinu povrata iznosa naplaćenog na temelju ništetne ugovorne odredbe. Navodi da je tuženik obaviješten o ustupu.

5. Slijedom navedenoga, tužitelj zahtijeva utvrđenje ništetnosti dijela članka 12.4. Ugovora o kreditu i isplatu iznosa od 232,26 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 15. veljače 2007. do isplate.

6. Tužbi prileže punomoć, Ugovor o ustupu/prijenosu tražbine, obavijest o preuzimanju tražbine, zahtjev za dostavu dokumentacije, Ugovor o kreditu broj

9012223138 od 15. siječnja 2007., kreditna dokumentacija, dopis tuženika te sudska praksa na koju se tužitelj poziva.

7. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovanost tužbenog zahtjeva i ističe prigovor zastare. Smatra da restitucijska tražbina zastarijeva u općem petogodišnjem roku koji počinje teći primitkom ispunjenja, pa da je tužba podnesena nakon isteka zastarnog roka.

8. Tuženik nadalje navodi da ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva nije bilo zabranjeno, da se temelji na slobodi uređivanja obveznih odnosa te da su propisi o potrošačkom kreditiranju dopuštali ugovaranje troškova kredita. Poziva se i na Opće uvjete poslovanja s građanima, prema kojima korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu odlukom o naknadama i ugovorom o kreditu.

9. Prema navodima tuženika, sporna je odredba jasna, lako razumljiva i uočljiva jer je naknada određena u fiksnom postotku od iznosa kredita, pa je korisnica kredita mogla izračunati njezinu visinu i procijeniti gospodarske posljedice ugovaranja. Smatra da u ugovoru nije bilo potrebno pojedinačno navesti sve radnje i troškove koje naknada pokriva te tvrdi da naknada predstavlja naknadu za proces obrade i odobravanja kredita.

10. Tuženik je prigovorio i vrijednosti predmeta spora, smatrajući da se deklaratorni zahtjev, koji služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu, ne uzima posebno u obzir pri određivanju vrijednosti predmeta spora.

11. Tužitelj se podneskom od 5. prosinca 2025. očitovao na odgovor na tužbu i ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva. Naveo je da je predmetna novčana tražbina prenosiva, da ustupom nije promijenjen njezin identitet te da primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao do ustupanja.

12. U odnosu na nepoštenost sporne odredbe tužitelj je istaknuo da formalna mogućnost izračuna iznosa naknade nije dovoljna za njezinu materijalnu transparentnost. Ustrajao je u tvrdnji da korisnica kredita nije bila obaviještena o svrsi naknade, konkretnim troškovima koje ona pokriva ni odnosu između njezine visine i usluga banke. Osporio je i prigovor zastare pozivajući se na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020.

13. Na ročištu održanom 15. rujna 2026. saslušana je svjedokinja Ivančica Sokolović. Iskazala je da je predmetni ugovor sklopila radi renovacije stana u kojem stanuje i koji nikada nije korišten za obavljanje trgovačke djelatnosti. Tuženika je odabrala jer je u toj banci primala plaću.

14. Svjedokinja je nadalje iskazala da je ugovor sastavila banka i da nije mogla utjecati na sadržaj pojedinih ugovornih odredaba, nego je bila pozvana u banku na potpisivanje ugovora. Djelatnici banke nisu joj govorili o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, nisu joj objasnili što naknada obuhvaća ni kako se obračunava, već se razgovaralo o visini anuiteta, trajanju otplate i iznosu kredita. Iskazala je i da nije bila upoznata s općim uvjetima tuženika.

15. Sud je izveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu broj 9012223138 od 15. siječnja 2007., Ugovor o ustupu/prijenosu tražbine, obavijest o ustupu tražbine i ostalu dokumentaciju koja prileži spisu te saslušanjem svjedokinje Ivančice Sokolović.

16. Sud je iskaz svjedokinje prihvatio kao vjerodostojan, logičan i uvjerljiv. Iskaz je neposredan i suglasan sadržaju ugovora te drugim izvedenim dokazima. Iz njega proizlazi da je ugovor unaprijed sastavila banka, da svjedokinja nije imala stvarnu mogućnost utjecati na sadržaj sporne odredbe i da joj prije sklapanja ugovora nije objašnjeno što predmetna naknada obuhvaća ni kakav je odnos njezine visine prema uslugama i troškovima banke. Okolnost da svjedokinja ugovor nije pročitala ne oslobađa tuženika obveze transparentnog predugovornog informiranja niti dokazuje da se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo.

17. Među strankama nije sporno da su Ivančica Sokolović i tuženik 15. siječnja 2007. sklopili Ugovor o kreditu broj 9012223138 te da je člankom 12.4. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% od iznosa kredita. Tuženik je na ročištu izrijekom naveo da ne osporava visinu zahtjeva, a nije posebno osporio ni tužiteljev navod da je naknada naplaćena najkasnije 15. veljače 2007.

18. Odlučno je je li korisnica kredita imala status potrošača, je li odredba članka 12.4. Ugovora o kreditu nepoštena i ništetna, je li tražbina zastarjela te pripada li tužitelju pravo na povrat naplaćenog iznosa sa zateznim kamatama.

19. Prema članku 80. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje: ZOO), vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na njega svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom, koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

20. Predmet ustupa je novčana tražbina za povrat iznosa plaćenog na temelju ništete ugovorne odredbe. Takva tražbina nije zakonom isključena iz pravnog prometa, nije strogo osobne naravi niti se po svojoj naravi protivi prenošenju. Činjenica da je nastala u potrošačkom odnosu ne mijenja njezinu narav kao prenosive novčane tražbine niti ustupom prestaju prava koja je ustupiteljica imala prema tuženiku.

21. Ugovorom o ustupu/prijenosu tražbine Ivančica Sokolović prenijela je na tužitelja tražbinu prema tuženiku koja proizlazi iz predmetnog Ugovora o kreditu. Prema članku 84. stavku 1. ZOO-a primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Stoga je tužitelj aktivno legitimiran u ovom postupku.

22. Prema članku 3. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03; dalje: ZZP/03), potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njezinu zanimanju, poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz ugovora i iskaza svjedokinje proizlazi da je kredit sklopljen radi renovacije stana u kojem ona stanuje i koji nije korišten za obavljanje poslovne djelatnosti. Stoga je Ivančica Sokolović predmetni ugovor sklopila kao potrošač, a tuženik u okviru svoje profesionalne bankarske djelatnosti.

23. Za ocjenu poštenosti sporne odredbe mjerodavne su odredbe ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora. Prema članku 81. stavku 1. ZZP/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

24. Prema članku 81. stavcima 2. i 4. ZZP/03 smatra se da se o ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako ju je unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, a ako trgovac tvrdi da se o odredbi unaprijed sastavljenog standardnog ugovora pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prema članku 83. ZZP/03 pri ocjeni poštenosti uzimaju se u obzir narav usluge, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe.

25. Odredbom članka 84. ZZP/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati poštenost ugovornih odredaba o predmetu ugovora i cijeni ako su jasne, lako razumljive i lako uočljive. Sporna naknada ne predstavlja glavnu činidbu iz ugovora o kreditu. Glavne činidbe su obveza banke staviti korisnici na raspolaganje ugovoreni iznos i obveza korisnice vratiti iskorišteni iznos uz ugovorene kamate. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva dodatna je novčana obveza korisnice, pa podliježe ocjeni nepoštenosti.

26. Sud utvrđuje da se o spornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Ugovor je unaprijed sastavio tuženik, a korisnica kredita nije imala stvarnu mogućnost utjecati na postojanje, sadržaj ili visinu naknade. Tuženik nije dokazao suprotno. Sama mogućnost izbora druge banke ili odluka potrošača da sklopi ponuđeni ugovor ne predstavlja pojedinačno pregovaranje o unaprijed formuliranoj ugovornoj odredbi.

27. To što je naknada određena u postotku od iznosa kredita omogućuje izračun njezina nominalnog iznosa, ali samo po sebi ne čini odredbu materijalno transparentnom i poštenom. Iz članka 12.4. Ugovora nije vidljivo koje se konkretne usluge plaćaju, koji se troškovi banke naknadom pokrivaju ni zbog čega je ona određena upravo u visini od 0,50% od iznosa kredita.

28. Tuženik nije dokazao da je prije ili prilikom sklapanja ugovora korisnici kredita objasnio prirodu i svrhu naknade, odnos između njezine visine i pruženih usluga ili objektivno nastale troškove koje je naknada trebala pokriti. Suprotno tome, svjedokinja je iskazala da joj o naknadi nije rečeno ništa i da se s njom razgovaralo o drugim elementima kredita. Ni upućivanje na Opće uvjete poslovanja ne dokazuje da je korisnica s njima bila upoznata niti iz njihove odredbe, prema navodima tuženika, proizlazi sadržaj, svrha ili struktura predmetne naknade.

29. Nije odlučno to što propisi nisu zabranjivali ugovaranje naknade za obradu kredita. Dopuštenost ugovaranja određene vrste naknade ne isključuje ocjenu poštenosti konkretne ugovorne odredbe. Ni članak 59. ZZP/03, prema kojem ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati odredbu o troškovima koji se naplaćuju pri sklapanju ugovora, ne propisuje da je svaka ugovorena naknada samim time poštena. Zakon o potrošačkom kreditiranju i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite, na koje se tuženik poziva, doneseni su nakon sklapanja predmetnog ugovora i ne mogu biti osnova za ocjenu valjanosti ugovorne odredbe iz 2007.

30. Imajući u vidu da se o spornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da korisnica nije imala stvarnu mogućnost utjecati na njezin sadržaj, da joj nije objašnjena priroda i svrha naknade ni odnos njezine visine prema pruženim uslugama te da je plaćanje naknade bilo uvjet korištenja kredita, sud zaključuje da ta odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

31. Prema članku 87. stavku 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništava. Stoga je odlučeno kao u točki I. izreke presude.

32. Prema članku 323. stavku 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora. Tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe naplatio iznos od 232,26 EUR, pa ga je dužan vratiti tužitelju kao primatelju tražbine.

33. Prigovor zastare nije osnovan. Pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se. Zastarni rok restitucijskog zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO-a, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora odnosno ugovorne odredbe, počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je ništetnost utvrđena ili na drugi način ustanovljena, u skladu s pravnim shvaćanjem Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. O ništetnosti sporne odredbe prvi se put odlučuje u ovom postupku, pa restitucijska tražbina nije zastarjela.

34. Na navedeno ne utječe činjenica da je tražbina ustupljena trgovačkom društvu. Ustupom nije nastala nova tražbina ni novi zastarni rok, nego je na tužitelja prenesena ista tražbina sa svim pravima koja je imala ustupiteljica. Stoga se pravila o zastari primjenjuju s obzirom na potrošačku narav izvornog pravnog odnosa, a ne prema pravnom položaju primatelja nakon ustupa. Zbog toga pravno shvaćanje iz odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2637/2023-3, na koju se tuženik poziva za odnose između osoba koje nisu potrošači, nije primjenjivo na ovaj spor.

35. Prema članku 1115. ZOO-a, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten, od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tuženik je sam sastavio i u tipski ugovor unio spornu odredbu, a nije dokazao da je korisnici kredita objasnio prirodu i svrhu naknade ni da je ona odgovarala stvarno pruženim uslugama ili nastalim troškovima. Stoga se tuženik ne može smatrati poštenim stjecateljem te tužitelju duguje zatezne kamate od zatraženog 15. veljače 2007. do isplate, budući da tužiteljev navod o naplati naknade najkasnije toga dana nije posebno osporio.

36. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u točki II. izreke presude.

37. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavku 1. i članku 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP). Budući da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu, pripada mu naknada troškova potrebnih za vođenje parnice, dok je zahtjev tuženika za naknadu troškova valjalo odbiti.

38. Za odmjeravanje troškova mjerodavna je vrijednost predmeta spora od 232,26 EUR. Deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti u ovom postupku služi kao pravna osnova za odluku o zahtjevu za isplatu i ne predstavlja zaseban ekonomski interes koji bi se pribrajao vrijednosti kondemnatornog zahtjeva. Stoga se troškovi odmjeravaju prema vrijednosti zahtjeva za isplatu.

39. Prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23) te vrijednosti predmeta spora od 232,26 EUR tužitelju pripada nagrada od po 50,00 EUR za sastav tužbe, sastav obrazloženog podneska od 5. prosinca 2025., zastupanje na pripremnom ročištu i zastupanje na ročištu na kojem je zaključena glavna rasprava. Za pristup ročištu koje je zbog nedolaska svjedokinje odgođeno prije početka raspravljanja priznata mu je nagrada od 12,50 EUR, odnosno 25 % pune nagrade, a za ročište za objavu presude 25,00 EUR, odnosno 50 % pune nagrade. Priznata odvjetnička nagrada iznosi ukupno 237,50 EUR, a PDV od 25 % na taj iznos 59,38 EUR. Tužitelju su priznati i trošak sudske pristojbe na tužbu od 26,55 EUR te trošak sudske pristojbe na presudu od 30,00 EUR. Ukupan priznati trošak iznosi 353,43 EUR, pa je odlučeno kao u točki III. izreke presude.

40. Tužitelju nije priznata nagrada od 200,00 EUR zatražena za podnesak od 22. srpnja 2026., kojim je sudu samo dostavio e-adresu svjedokinje, jer taj podnesak ne predstavlja zaseban trošak potreban za vođenje parnice. Za četiri radnje za koje je zatraženo po 200,00 EUR, a priznato po 50,00 EUR, nije priznata razlika od ukupno 600,00 EUR. Za pristup odgođenom ročištu nije priznata razlika od 187,50 EUR, a za ročište za objavu presude razlika od 75,00 EUR. Nije priznat ni zatraženi PDV iznad 59,38 EUR, odnosno daljnjih 265,62 EUR, kao ni pristojba na presudu iznad 30,00 EUR, odnosno daljnjih 170,00 EUR. Stoga je zahtjev za naknadu troškova odbijen za ukupno 1.498,12 EUR, kao u točki IV. izreke presude.

41. Budući da tuženik nije uspio u parnici, njegov zahtjev za naknadu troškova postupka odbijen je kao neosnovan, kao u točki V. izreke presude.

Zagreb, 5. listopada 2026.

SUDAC

Jasna Golubić

Dokument je elektronički potpisan:

JASNA GOLUBIĆ

Vrijeme potpisivanja:

05-10-2026

13:34:55

DN:

C=HR

O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732

L=ZAGREB

S=GOLUBIĆ

G=JASNA

CN=JASNA GOLUBIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka presude, odnosno od dana objave presude ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

- Odvj. Domagoj Tomić, Zagreb, Ulica Franje Župana 18
- Odvj. Petra Vataavuk, Zagreb, Ulica grada Vukovara 274

Broj zapisa: **9-3088e-25beb**

Kontrolni broj: **096f6-7e012-274d8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=JASNA GOLUBIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.